

DANIEL FIALA

PRIMO Z PRIMOŠTENU

ILUSTRACE ZUZANA KORČÁKOVÁ

Albatros

Primo z Primoštenu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Daniel Fiala
Primo z Primoštenu – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

DANIEL FIALA

PRIMO Z PRIMOŠTENU

ILUSTRACE ZUZANA KORČÁKOVÁ

Albatros

*Věnováno všem zvířátkům,
která neměla takové štěstí jako já.*

Primo

Daniel Fiala se rozhodl věnovat celý svůj autorský honorář na pomoc opuštěným a týraným zvířátkům – Běhejme a pomáhejme útulkům z. s. – [@behproutulky](#).

Na instagramovém profilu [@primo.fionka](#) můžete sledovat další reálné fotografie Prima a Fionky.

Uděláte nám velkou radost, když knihu ohodnotíte a napíšete k ní komentář na webu DatabazeKnih.cz.

Více o autorovi a jeho knihách najdete na [www.danielfiala.cz](#).

Bylo nebylo

Bylo nebylo – takhle začíná hodně pohádek.

Tahle knížka je ale jiná. Tady to nebude *bylo nebylo*, ale jenom *bylo*.

Tenhle příběh je skutečný.

A budu vám ho vyprávět sám.

Za devatero horami a sedmero řekami leží malé rybářské městečko Primošten. Na kopci se tyčí kostel a pod ním leží domky. Okolo kotví lodky. Celé to vypadá jako obrázek starého malíře.

Modrá barva všech odstínů je vysoko nad hlavou i blízko u nohou. A krásně se třpytí v paprscích slunce, které tu hřeje od brzkého rána do pozdního večera.

Rodiče s dětmi se v té křišťálově čisté vodě koupou, hrají si a dovádějí.

Když se všichni osvěží, přesunou se na lehátko a čtou si – možná i tuhle knihu. Fouká jemný vánek, který lechtá a voní po soli, čerstvých rybách a borovicovém jehličí.

Skoro všichni jsou tu veselí a šťastní. I já jsem byl veselý a šťastné kotě – jenže pak se to stalo. Že nevíte, co se stalo? Tak dobře poslouchejte, všechno vám povím.

Zvuky a pocity

Tolik různých zvuků.

Dlouho jsem se bál. Teď už si na to asi začínám zvykat. Nic jiného mi ani nezbývá – neumím je vypnout ani zeslabit. Když popoběhnu, je to trochu lepší. Ale běh mě unavuje.

Jeden ze zvuků je příjemný – takové šumění.

To šumění se jmenuje *moře*. Máma mi kdysi říkala, že je to velká voda. A je slaná jako slzy.

Ne každý ji může pít, ale nám kočkám to občas nevadí.

A když mluvím o mámě, trápí mě, že nevím, kam odešla a kdy se vrátí. Kručí mi v bříšku už moc dlouho. A také je mi zima. S mámou jsem byl v teple a v bezpečí. Její vůni jsem poznal už z dálky a vítal ji mňoukáním. Teď už mňoukat skoro nemůžu.

A to není všechno. Bolí mě tlapky a chce se mi spát. Cítím se slabý a zranitelný...

Než maminka zmizela, říkala, že brzy začnu vidět. Nevím, co to znamená, ale prý je to něco nádherného. Už je to dlouhá doba a pořád nic. Oči mě pálí a zůstávají zavřené. K čemu mi jsou, když mě jen trápí?

Černá má být přece noc. A den má být jiný. Jenže není.

Noc poznám podle zvuků – všude je ticho, slyším hlavně moře a mňoukání jiných koček. Asi nejsem jediný, kdo je hladový...

Máma tu vždycky byla se mnou a krmila mě teplým mlékem.

Pak jednou zmizela a já tu zůstal sám...

Ani sestry tu nejsou – chybí mi. Sice jsme se pošťovali, ale měli jsme se rádi.

Jenže máma je máma, stýská se mi po ní nejvíc.

A tak tu dál ležím, poslouchám moře a doufám, že se ozve její hlas...

Takhle to nepůjde

Zkouším jít kousek dál, třeba mámu najdu. Nebo aspoň něco k jídlu.

Cítím sladké vůně a nějaké hlasy, asi jsem blízko zmrzlináře Mikiho. Žije tu prý tak dlouho, že se povídá, že kdokoliv zná městečko Primošten, musí znát i Mikiho.

Mám žízeň, svědí mě kožíšek a bolí břicho.

Hlasů se bojím, a tak zkouším utéct.

Rychle mi docházejí síly. Proto jsem si našel místočko, které se mi zdá klidné a bezpečné.

Ani tu není moc teplo od sluníčka. Přes den hřeje tolik, že je mi to až nepříjemné. A v noci je zase zima, že se mi po něm stýská.

Mít teď otevřená očka, hned by se mi zavřela únavou. Já je mám zavřená pořád, takže okamžitě usínám.

Něco mě budí. Slyším cinkání, šplouchání a velmi hlasité hlasy. Jsou blízko.

Trochu se bojím, ale protože hledám jídlo, musím to prozkoumat.

Ozývají se zvuky, jako když něco teče. Očichávám to. Trochu to připomíná mléko, ale ne takové, jaké jsem pil od mámy – její bylo nejlepší. Přesto vylizuju celou misku, dokud není úplně prázdná. Je mi hned lépe.

Ale ne na dlouho...

Bříško jsem si naplnil, ale začíná mi být špatně. A to jsem měl radost, že mám po nekonečné době něco na jazýček.

Už jsem zase smutný.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Primo z Primoštenu.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.